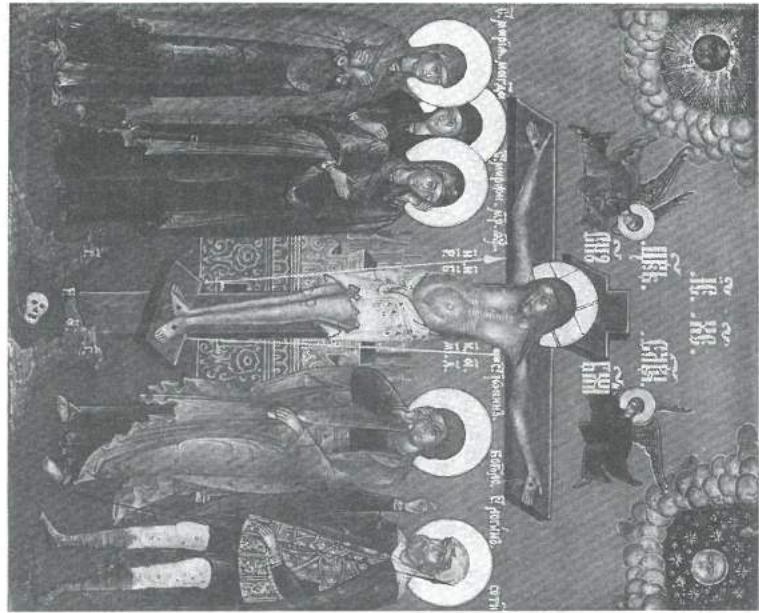

БІЛЮСТ

Місцінник Української Католицької Церкви в Польщі
№ 3 (63) Рік VI

Фатімська Божа Маті на Перемиській землі

313 на 14 січня 1996 р. до греко-католицької катедри о 17.00 години завітала статуя Фатімської Божої Матері. Перемиський римо-католицький митрополит І. Міхалік, пропитаючи процесією принесеної Фатімську Мадонну з римо-католицької катедри, сказав: «... З великою відчуттям і любов'ю приходом тут і переказуюмою своєдні цей символ присутності Марії нашої Братом Греко-Католицької Церкви. Заходчу всіх, щоб ми переживали ті дні, коли-то на нашій Перемиській землі у Братьє греко-католиків перевезли було Найсвятої Маті, щоб ми єдналися з нею, відвідували Гімнолістів, щоб ми чуло дару (...) звучення з Христом не змарнували...»

Коли процесія зістатую Божої Матері переступила

поріг нашої катедри, тоді церковний хор під керівництвом В. Пайгана привітав Марію могутнього пісного «Пречиста Діво Маті нашого Краю». Відтак

Фатімську статую поставили на постумент, який при-

крашували синьо-блілі кольори з акцентом української

випивки. Перед Божою Матір'ю вірні поклали живі

квіти. Лише Богоматір, осяяне світлом, дівалася

як промовляло до зібраних «Пріходить до мене, бо Я є Ваша Маті, чиніть покуту і те, чого бажає

мий Син».

(Закінчення на 3 сторінці)

ПРЕЧИСТОМУ ОБРАЗОВІ ТВОСТІ ПОКЛАНЯЄМОСЯ, БЛАГІЙ, ПРОСЯЧИ ПРОШЕННЯ ПРОГРИШЕНЬ НАШІХ, ХРИСТЕ БОЖЕ

Ранішоосвячених Дарів

Пітома посна відправа це Літургія Ранішоосвячених Дарів. Це в перших сторічках почався був звичай, щоб під час посту 40-ти залипнати служенню Св. Літургії, бо в тому часі вона під лучилася з агапою, після братолюбного гостинно, що противілося духові посту. Крім того Св. Літургію вважали за радісне таинство, тому її відправу обмежено тільки до суботи її неділі. В інші дні тижня, щоб дати вірним нагоду до Св. Причастя, з яких з часом розвинулася Літургія Ранішоосвячених Дарів. Вона не є Літургією у властивим значенні слова, бо не має освячення, а це є радіше уже перед тим освяченій. Звідси її назва цієї Літургії.

Льодицький Собор (к. 364 р.) приписує: «Не можна в 40-ти приносити святій Хліб (це є правило Св. Літургію), крім суботи і дні воскресного» (прав. 49). Шостий вселенський Собор у Труллі (691 р.) постановляє: «В усі дні св. 40-ти, крім суботи її неділі і празника Благовіщення, треба правити Літургію Ранішоосвячених Дарів» (прав. 52).

Коли ж помалу остигла перша християнська ревність і залишило звичай щоденного її частого Св. Причастя, то 40-ти стала також часом приготування до гідного пасхального Св. Причастя.

о. Ю. Кампій ЧСВВ «Пізняй свій обряд»

березень 1996 р.

Слово на Великий піст

Наближається час Великого посту, час оновлення, очищення і – найголовніше – час приготування до прийняття Божої зілготичної благодаті. Ми всі приходимо хворі душето, несучи на раменах важке каміння немої, гріхів, власної недосконалості. Хто з нас не знає, якє важче каміння, яка slabka людина, хто з нас не знає, що ми тисячу разів намагалися визволитися від гріхів, скинутих з себе, але вони знову нависали на нас, і знову ми їшли зінугні тягнули мерзінний тягар, чорний і білий.

Але Господь нам говорить, що Він є єдиного бравого до Царства чистоти і світла. Лише звернувшись до Нього, лише в молитві знайшовши силу Його благогідні, ми можемо з вами ожити, перетворитися, стати іншими. Але до цього треба готовуватися. І є що Церква дала нам для цього чудовий час Великого посту, який випереджує радість Воскресіння.

Все це не випадково, бо ми маємо померти і померти двічі. По-перше, померти разом з Господом. Поміркуйте, що це означає? Це означає, що Він страждав для спасення інших людей, і ми маємо нести свої труднощі страждання життя, можливо, і не такі великі, але все ж нести їх як хрест, саме як свій хрест. І нби вмирати з ним постійно. І ще ми маємо вмерти для гріха. А що це означає? Це означає, що ми маємо випереджувати з ним постійно. І ще ми маємо вмерти для гріха. А що це означає? Це означає, що ми маємо

(Закінчення на 2 сторінці)

Вітаємо Юзефіяріє

Отцю Митр. Іванові Яреміну
з нагоди 60-ліття священства

та

Отцю Кан. Михайліві Вудкевичу

з нагоди ювілію 85-ліття

складаємо найціриші побажання всіхих Божих ласк – нехай Господь наділить Вас кріпким здоров'ям, щоб Ви післові роки могли праштовати на благо рідної Церкви і Народу.

Редакція «Благовіста»

НА НАШ ПОГЛЯД

Працювати для загального добра

Тривало звучать слова, що шлях служіння загальному добрі нелегкий та застепений не певностями троянд, а копочим тернам. Але це факт. Хто рішив присвятитися суспільній праці, досконало крім досвідом, чому однак людина рішає і, помимо перешкод, не повертає з раніше выбраної дороги?

Громадська активність може мати найрізноманітніші форми, але мета завжди одна – не дозволити, щоб нація зникла з поверхні землі. Це питання зокрема актуальне в наш час і дійсно варто лише над ним призадуматися. Недавно нашою метою було стремлення до незалежності та демократії. Так і сталося, супільній пад змінив і то досить для нас несподівано. Котогось дня ми про будилися і побачили, що живемо у новому світі, але не означало це, що протали наші проблеми. Навпаки, свобода дає стінки можливостей розвитку і праці, що можемо розгубитися, а разом з тим і побути.

Минуло понад чотири роки від моменту, коли-то Україна стала незалежного та суверенно державою. За словами д-ра Т. Ольпянського – незалежність не

(Закінчення на 3 сторінці)

(Закінчення на 8 сторінці)

Фагімська Божа Мати на Перемиській землі

(Закінчення з 1 сторінки)

І ділство п.дти греко-католицького виробствовання не зважаючи на те, що в цьому дні запланована була традиційна «Маланка» в Народному дому, численно прийшли, щоб привітати Божу Матір і радити разом з Ней.

ного храму о. митрат Теодор Майкович. Його слова
шли з глибини душі, в яких склав Марії велику подяку
за те, що вибрала такий гарний час, коли закінчиться
старий рік, а починається (за старим стилем) новий.
І що буде з нами не тільки ці два дні, але повернеться до
нас 19-го січня ранком, щоб взяти участь у Водосвяті
над річкою Сян.

вич, піснями і словами віддали честь Марії. Вигляд
дорослі парафіяни – Оля і Богдан Поповичі звернулися
до Божої Матері такими словами:

«... Вінчам Тебе в нашій церкві Пресвята Діва
з Фанією, Маті Милосердія і Царице неба і землі.
Сьогодні присвячуємося до Маріїного руху і є особ-
ливий спосіб посвячування Твоєму непорочному сер-
чю... Зобов'язуємося витрачувати в собі таєм-
життя, як чвого вимагає св. Євангеліє, щоб
засвідчитися від людського прив'язання до вигод
і компромісу зі злими нашими нахилами съо-
годіннього світу (...), бути готові стоянням Божому
волю (...) відновити духа молитви і покути, ревно
учасити на Службі Божій, часто відмовляти
святу Вервицю і служити добрим прикладом на-
шим дітям. Сьогодні з надією підносимо наши очі до
Тебе, Божа Маті Могутнії і Милосердія, щоб
благати Тебе про порятунок і поміч для усіх нас
і нашої Батьківщини. О, Пресвята і Пречиста Діва
Маріє, спаси нас!»

на щонічних молитвах у Сестер Служебниць при вул. Висоцького у Перемишлі з 14 на 15 січня п. р.

Далі статую Фатімської Божої Матері перевезено до наших парафій в Горлицях, Команчі та Мокрому. До нашої катедри у Перемишлі повернула на Свято Йордан рано о 8:00 год. Від 9:00 год. відправлялася Архієрейська Літургія, яку служив Кир Іван Мартиняк у сослуженні синкела о. митрата Теодора Майковича та інших перемиських священиків і п'ятьох богословів з Любліна. В Літургії брали участь також запрошенні гості – римо-католицькі епископи з Митрополитом Й. Михаліком та Перемиським однинарем Казимиром Гурним на чолі.

Після Літургії, згідно з усталеним порядком, вирушила процесія з Фатімською Божою Матір'ю шляхом, яким до війни ходив з вірними владика Й. Колиловський, тобто через Ринок, біля Народного дому нал Сян, щоб там вроцісто посвятити Йорланську воду. Цього року було винятково блага вірних (блія 2-х тисяч), по дорозі приселнувалися припадкові люді.

Хота мороз дошкулив не одному, все-таки усі приступі видержали до кінця Водосвята. Опісля процесії та самого дорогого, при зупиненому вуличному русі попутниками отримали певні подарунки та папіж

тіслянка Божого Сина Ісуса для тих дітючок, щоб вони могли залити цілу міськості і просити, щоб люди не грішили, вірно служили Богові, щоб наверталась і покутували, бо в іншому випадку прийде велика кара. Але все подіствло і ми не слухали Тебе. Тому пережили ми такі страшні часи в історії своєї Церкви і в історії народу. Ти шимся, що Ти є серед нас. Вітаємо Тебе. Будемо молитися до Тебе, щоб Ти пам'ятала і огорнула своїм могутнім омофором усіх нас, а зокрема хворих і немічних. Присямо Тебе, щоб Ти захищала нашу молодь. Присямо, щоб Ти захищала наші сім'ї, чиї перев

миску спільному і спархіо. Тиимося, що Ти приходиш так близько кордонів держав, про які Ти згадувала дітючкам у Фанії, а зокрема про Росію та її народи, які входили в склад цієї імперії. Ти спричинилася до розпаду імперії і визволення народів і, можливо, українського народу. Дякуємо Тобі за все. Святіший Отець Іван Павло Разом з іншими єпископами у 1984 р. посвятив Тобі Росію. Ми б так бажали, щоб ти брати з Росії визнавали чо саму єзуїту, належали до Вселенської Церкви. Пам'ятай, що є добро для світу і для християнства, і для нас. Залишийся тут з нами!»

Описі ділти з української школи ім. М. Шашкевича,

Чотири воки незалежності України

Закінчення з 1 сторінки

є чимось, що отримується відразу. Довга є догона, коли держава по багатьох роках поневолення доходить до моменту, коли є насправді вільного. Але, як говорить автор, незалежність, то не все, — треба ще стабільноти. Саме вона в Україні має наймовірно добри результати. Хто зна, чи посеред держав, що проснувались після розпаду СРСР, не є найстабільнішою. Україна має за собою велики досягнення під різним оглядом, але бувала і поразка.

Лючаківською була ще півавтономна держава. Надія на користь мав місце високий рівень освіти серед дипломатії, яка раніше була советською. Тут подається приклад п. Петра Сардачука, колишнього консула у Кракові, нинішнього Амбасадора України в Польщі.

В Україні давав про себе знати також глибокий патріотизм, але не завжди був він етнічним, бо не всі реально почувалися за національністю українцями. Етнічна єдність існувала в Західній частині України, там-бо розвивалося усе. У вест

ники міри дінала і розмадя земля.

Вдалося протягом чотирьох років довести до стабільності урядові органи. Нагомість не помінялася система, яка надала советська Україні приречений був поступовий розвиток. Так і дійсно було. Нині опрацьовується проект Конституції України. Повідомлено також, що парламент складається з двох палат, а число депутатів зменшиться до 200 осіб.

Т. Ольшанський у своєму виступі рішуче обстоює конкретні поспільні постановлення президента Леонда Кучми. Каже, що у порівнянні до бувшого Голови держави, знається на торгівлі, все-таки він за професію інженер. Хвалиться він може тільки по професії.

№ 3 1996 р. «БЛАГОВІСТЬ» СТОР. 3

ТОЛОС

МОЛОДІ

182 річниця

від дnia народження Т. Шевченка

«С тисячі доріг, мільйон вузьких стежинок,
є тисячі ланів, але один лиши май». (В. Симоненко)

Сіяч

Жив-був сіяч над сіячі,
Велика його сила.
Він сіяє у літі і взимі,
Все неустанно сіяє.

Він зерно правди і любові
У своїм народі засіав,
Щоби росто та дозрівало,
Стъпозами його підливав.

Був вірним сином України,
Ціле життя її служив.
Все. Від хлоп'яти-сиротини
Дж до останніх своїх днів.

Всіх закликав до боротьби
За велико рідного краю.
А клич у народі прищепивсь,
Бо мав він силу чарівну.

Жив-був... О, ні! Не «жив колись» —
Він все живий посеред нас!
І сіє зерно свободи —
Це наш пророк — Кобзар Тарас!

березень 1996 р. Остап Лавецький,

Під час зимового дозвілля у Перемишлі відбувалися реколекції для молоді, які вів о. Степан Батрук. Молодь численно прибула. Було нас осіб 40. Дехто міг би сказати, що молодь не шукає Бога, не прохання молитви. Однак це було би великого брехнєю. Реколекції були доказом на те, що так, як сарна бажає потоків, так душа молодої людини прауге Бога, його любові, доброти, лагідності. Реколекції були для нас дуже корисні. Говорили ми про проблеми, які застручають у свою житті молодь. Господь Бог через отця Стефана усвідомив нам наші прив'язання, поневолення та маски, які закривають наші обличчя.

Людина, яка має почуття меншеваргості та комплекси, не є свідома цього, що може бути вільною, подібно як пташка в клітці, яка не може літати, хоча до цього створена. Вона постійно мучиться і вмовляє собі, що є ніким. Справді може вона робити велики речі тільки слід позбутися безрадності, занехочення та йти до світу. Бог хоче, щоб ми були спасливи і дає нам повну вільності. Хоче, щоб ми запримітили таланти, якими нас обдарував та користувалися ними. Хоче він, щоб були ми автентичними і скинули з себе всі маски, які надаємо відповідно до ситуацій. Мусимо у свою житті прямувати до правди, а тоді будемо пішти життям. Всі ми

Симоненка зберігають таємницю істини людського життя. Чим є людина? Чи лише істотою, яка ходить по світу і живе з дня на день. Адже ж вона є чимось більше — має душу, свої відчуття, думки. Вона — неповторна, одна-єдина, повна незграбленої таємниці.

Кожен з нас покликаний до життя в певних обставинах. Це сталося з Божою волі. Кожен акт створини є волєю Господа та наслідком його безмежної любові до нас і тому життя вважається найдіннішим подаром. Бог наділив нас також багатьма талантами і тільки від нас залежить, як будемо їх розвивати.

Як багато зрюк на небі, так багато доріг і стежинок у житті, однак кожен з нас має свою, до якої прямує. І від нас, нашої волі та від прагнень все залежить. Якщо хочемо стати справжньою людиною, мусимо правовати на своєму характером. Мусимо надавати сенс життю, мати окреслену ціль у ньому (...).

Щоденно людина стає перед багатими рішеннями і труднощами. Не можемо однак піддаватися і закриваючися перед світом. Він є для нас відкритий і чекає на нас. Він приймає нас такими, якими ми є і хоче, щоб ми були спасливі. Однак якщо не вміє передачати, що нас чекає у житті — багатство, радість, добробут? Чи це правдиві вартості цього світу? Саме так дуже часто лумають саміх себе, а дивляться на інших. Не поміщають цого, що для когось вони можуть бути вартісними. Шастя і радість не спираються на багатство, але на тому, що діється у нашій душі, тому-то мусимо збагачувати нашу внутрішній відчуття. Вони допоможуть нам прямувати до добра, до світла. Треба нам так великої вілаги, яку має сонце. Вони помимо зла на цному світі, світлом для тих, кому життя стало темрявою. Йдучи своєю стежиною, ми повинні освітлювати все, що на неї зустрічаємо. Як писав св. Франциск з Асижу, там, де смуток і журба вносять радість, там, де незрозуміння — мудрість і поєдання, там, де гнів — пропення.

Багато людей чекає на нас, значить, ми їм потребні. І можливо, що бракує їм сили, що не вміють заакцептувати своєї дороги життя, самих себе, хочуть, щоб хотіть їх вислухав та зrozумів.

Як же велику роль у націому житті відігриває любов. Від неї ми всі повинні вийти і починати свою мандрівку. Все чого шукаємо у житті мусимо шукати серцем — відкритим, повним любові, віри і надії на крайє майбутнє. Любов є справжнього допомогою для нас на життєвим пляжі. Вони перемагає в боротьбі за правду і красу нашої душі.

Агнета

Реколекції для молоді у Перемишлі

Люти Бога, мусимо віднаходити в собі духа, а ні зосереджуватися лише на тілі. Часто повелюють нас прив'язання до речей і до людей. І в моменті, коли Ісус приходить до нас і хоче показати нам іншу дорогу, ми не в силі цього всього покинути. Треба пам'ятати, що кожна людина має природне право користуватися добрами цього світу, але не за всюку ціну, а в залежності від потреб.

Господь дарує нам безмежну любов і саме Він повинен бути сенсом нашого життя, але спершу мусимо полюбити себе, щоб любити Бога та людей.

Молодь, яка приїхала на реколекції в поплуках Бога та сенсу життя, виявila також свою творчу ініціативу. Крім веселої забави та кабаретних спектаклів, ми склали пісню, яку присвятили всім Сестрам Служебницям та о. Стефану, які зорганізували цю зустріч.

Прохання до Господа

Відкрий наши очі, візволи з кліток,
Шоб птахом літати, любові шукати,
Бо клітка замісна і світа не бачу,
Жизнь прив'язанням щоденного плачу.

Агнета Баранік

Симоненка дуже вимовно говорять про наш життєвий пляж.

Бог дав людині життя з любові, відчинив її двері і сказав: *Idi. Дав їй розум і свободну волю. I так, починаючи з дитинства, людина зустрічає у житті багато різних проблем. Часто стає перед вибором і мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти про себе внутрішній голос: *Зугинися, почекай, тепер прийшли пора на тебе. I людина на починас думати, ставити перші кроки більші, ніж вона заслуговує. I мусить виразно рішати за себе. У кожній людині вже з дитинства формується її особистість. На це у великий мір впливають батьки, середовище. Понадто людина живе, можна сказати, несвідомо. Завжди побіч неє батьки, які відповідають за неї. У певному моменті починає заявляти*********************

Хроніка подій

Білій Бір

Учениці Початкової школи ім. Т. Шевченка у Білому Борі взяли участь у воєводському фестивалі «Співна поезія та релігійна пісня», що відбулося у столаді та грудні минулого року в Копалині.

Успішно пройшли відбірковий районний конкурс, у якому взяло участь 17 груп, наші учениці, Оксана Мил і Оля Юрчишин, взяли участь у конкурсі в Кошаліні. З-поміж 19-ти дівчат здобули III нагороду – «Бронзовий вітраж» (І нагороди комісія не призначала никому).

З дуєтом дівчат працювали п. Галина Беднарчук з Білого Бору та п. Степан Козак зі Львова.

28 січня ц.р. білобірська громада вперше зорганізувала спільну кутю. До участі у ній запрошені вірних римо-католицької парафії.

У програмі кутії були українські та польські колядки і підгрівки, які виконували члени польського дитячого хору та камерного хору церковної музики наліпці Церкви.

Колядання почалось Верхепом, який виконали учні нацпої початкової школи.

У кутії взяли участь гости з України – представники освітніх влад зі Львова та Луцька, які у тому часі перебували серед громади та учнями шкільного комп-

лексу ім. Т. Шевченка. Присутнimi були також парохи обох спільнот – римо-католицької і греко-католицької, які після завершення концертту поблагословили страви.

Круклянки

«Всебіння прийшло, свят пасхоло» – так говорить прислів'я про початок зимового святкового сезону.

Діти з сестрого Даниїлого підготовили верхеп, щоб з ним ходити по хатах. Молодь з Живок під олікою Богдана і Андрія Гетьночків вечорами вивчали колядки з цією самою метою.

19 грудня зібралася Прафафільна рада з о. Дмитром ЧСВВ. Кожна секція прийняла на себе завдання, щоб готуватися до Різдва. Можна сказати, що вірні нацпої парафії зі шпирим серцем готовилися, щоб гідно принести народженого Ісуса.

Шановна Редакціє!

В каплендарі «Благовіст» 1996 р. з'явилася стаття про село Корчмин пана Михайла Леськіва з Лемборка. Я хочу ще трохи доповнити інформаціями, які зберігаються у моїй пам'яті.

Корчмин лежить там, де съогодні є поле під назовою Нова Гребля, існа върсія назви – Тупиголова. Бучесі мешканці Корчмина, які съогодні вже не живуть, говорили, що поле названо від назви села.

В річці Річка є замулений млинський камінь. На території буального села знайдено глиняній посуд з княжої доби, який зберігається в музею НТШ у Львові (Записки НТШ» т. 152, стор. 129, ч.нв. 19308).

Побіч церкви стояв дубовий хрест, постовлений на згадку місії, які відбулися літом 1930 р., а ні як подію з ногами 950-ліття хрищення Русі-України.

Нагомість хрест на згадку 950-ліття хрищення Русі-України був поставлений над річкою Річкою.

Між Народним дому та мостом, 500 м від церкви.

Після виселення мешканців з села «Вісли» поляки, які оселилися в Корчмині і сусідніх місцевостях почали грабувати та розбирати церкву.

Допоможімо люблінянам!

Греко-католицька парафія у Люблюні широ дякує за всі грошові пожертви на фонд поставлення і реставрації дерев'яної церкви з Тарношина. Інформуємо, що вартість вже виконаних праць та закуплених матеріалів виносить понад 200 тис. зл. (2 мільяри старих зл.).

Чергові індивідуальні пожертви складають: Галина та Володимир Ванлик (Гонза біля Мронгова) – 50 зл; проф. д-р Михайло Марунчак (Вінниця, Ман., Канада) – 100 ам. дол; вірн. з парафії св. св. Володимира і Ольги (Чікаго, Ілл., США) – 625 ам. дол.; за посередництвом о. Андрія Дзвілта; Івона та Петро Соїка (Слуцьк) – 200 зл; Богдан Лисенський (Мронгово) – 50 зл; Іван Табака (Байори, Ленкінга) – 20 зл; Марія Батрух (Краків) – 50 зл; Вінсенти Вінцентчик (Янів Люблинський) – 50 зл; Богдан Дарвай (Люблін) – 100 зл. (вдруге); Ірині та Петро Кульчицькі (Біла Підляська) – 100 зл; Ірина Кашубинська (Парма, Ог., США) – 200 ам. дол. – в пам'ять свого діда о. Симеона Смулки, який був у XIX ст. парохом в тій церкві, бабусі Михайліни та мамі Ольї, яка була хрещена в тій церкві; Володар та Марта Лісько (Нью Джерсі, США) – 200 ам. дол. – в пам'ять бабусі Ірині зі Смулків Карл'як, яка прийшла в тій церкві Перше Св. Причастя; Оксана та Альберт Кіпа (Аллентавн, СПА) – 100 ам. дол. – в пам'ять свого діда о. Симеона Смулки і батька Омеляна Смулки; Богдан та Ольга Дем'янчуки (Парма, Ог., СПА) – 20 ам. дол.

Всі пожертви і духові підтримка є для нас дуже важливі та цінні. Зацікавленім особам та організаціям, які можуть фінансово нам допомогти, подаємо номер банкового рахунку наліпці парафії, на яким можна відкрити пожертви (також в іноземній валюті):

Parafia Greckokatolicka sw. Jozafata w Lublinie
Bank Depozytowo-Kredytowy S. A.,
III Oddział w Lublinie
nr 334206-203078-136

для заграницьких виплат подаємо SWIFT code:
DEKRPLPL LU3.

Гурово-Ллавецьке

Коли надійшли довгоочікувані свята, колядники пішли зі звіздою, а зароблені гропі переказали на будову церкви в Круклянках.

Глибоко в душі після звучать слова «З нами Бог...», а тут хлопці Петро Цалка і Іван Гут з великом відданням підготувавоють Маланку. Кілька телефонів з Луцьком, чи дойде ансамбль, чи буде грати в цей новий рік на спільній забаві устроїло біля 200 осіб, бо більше не помістилося в залі. І знову відійшли пожертви на церкву.

Здається, що вже по святах, але ні, у нас ще не було св. Миколая. Довго їхов і врешті-решт дійшли 21 січня. Цього дня вільхувся спільний свят-вечір у школі. Головним організатором була сестра Даниїла СНДМ і пані Данута Малій та батьки. Це свято звеличали і підготували спільноту запрошенні гості: о. Петро Кушка ЧСВВ, о. Дмитрий Гарасим ЧСВВ, о. Володимир ЧСВВ зі Словаччини, брати-новики Григорій і Антоній та брати-кандидати Іван, Богдан, Андрій, с. Даниїла СНДМ, с. Олена СНДМ, с. Стефанія СНДМ.

Зустріч розпочалася короткою програмою, яку підготували вчителі української мови – Ярослава Орніак і Роман Радіта. Опісля гостей з України, які перебували у новіціати у Вентовізі, дуже цікаво розповіли усім про традиції Різдвяних свят в Україні.

Після художньої програми – спільна фотографія і всі засіли до вечери. Появився також св. Миколай в товаристві ангелів, а за ним прийшов маленький чортик з великою в'язкою лозою. Протягнувши для пічевимінних дітей. Скажу в таємниці, що прутків обдаровано також отів, братів, сестер і мене. Довго цього вечора лунали коляди у супроводі маніоліни і гітари.

Таке святачання сталося вже традицією. Кожного року стараємося в різних формах підтримувати українські традиції.

Думаю, що так проведени свята залишають у вірних насолоду душі, велику радість з різдвяної ної.

З великим вдоволенням можна сказати, що наша парафія піднімає остаточне рішення про будову Божого храму в Круклянках. На сьогоднішній день оформлено усі потрібні документи і надімося, що весною почнуться перші будівельні роботи.

Анна Цалка

10 грудня відбуває концерт дитячого колективу бандуристів з Кентпіна у міському Будинку культури. Діти разом зі своїми опікунами: о. Тимотеєм ЧСВВ та п. Ольгою Гбур з великого майстерністю виконали релігійні та народні пісні. Коляди, яких вислухали присутні, ввели нашу громаду у різдвяну атмосферу.

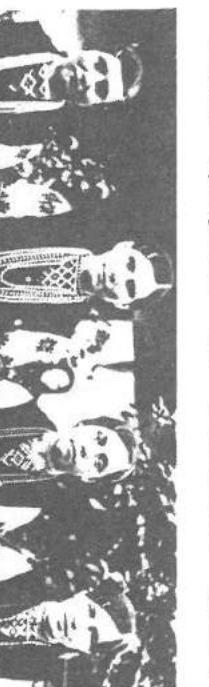
17 грудня до міської церкви після Пігургії завітав св. Миколай. Діти з нетрепливістю очікували св. Миколая, прихід якого попередила, вдало виконана учнями початкових шкіл, інсценізація. Гість прибув відівніло 10 найкращих учасників Конкурсу та нагородили фотоальбомами. Усі учасники Конкурсу отримали похвальні дипломи.

Належить відзначити, що Конкурс став локальною діяльністю Конкурс Пoesii, у якому взяло участь 50 учнів зі Початкової школи № 1 та Початкової школи № 2 у Гуреві та з початкових шкіл у Кандицях та Топчіві. Головним организатором конкурсу була місцева ланка ОУП, при співпраці вчителів української мови згаданих шкіл. Жорі, під головуванням п. Христини Стесь СНДМ, с. Олена СНДМ, с. Стефанія СНДМ.

Щоденник показав, що проводом та підтримкою засвідченої традиції «Нового ріку» на забави, ритм який поклав новозаснований гурт з Кентпіна під проводом Марка Мельничика. Про атмосферу забави промовисто показав, що останні гості виходили з залу разом з оркестром.

21 січня громада зустрілася на широчині «Кутії» та засвідчуючи факт, що останні гості виходили з залу разом з оркестром. Організована як циклічна зустріч «Кутії» промайданів старших та молодших, які до піна вночі ствають колядок, підгрівок та світських пісень. Кожного разу присутні на них наліпці священики та сестри, які нашодяться разом з нами. Поблагословив цьогорічний «стіл» о. парох др. Євген Попович.

Увечері 3 на 14 січня громада весело зустрічала традиційний «Новий рік» на забаві, ритм який поклав новозаснований гурт з Кентпіна під проводом Марка Мельничика. Про атмосферу забави промовисто показав, що останні гості виходили з залу разом з оркестром.

Корчминська церква. Фото з 1938 р.

Один з мешканців села Филип Курпіш розбирає ризицю і піпляв дошки, щоб огрівати дім. Тоді піпала відбилася дошка і відригла його в груди так міцно, що помер. Відомо, що почали боятися Божої карі і перестали розбирати і нищити церкви.

Йосиф Лапчук зі Світлина, бувший мешканець Корчмина

ЛІСТИ

Refleksje na temat artykułu

D. Dalmanowicza w «Życiu Przemyskim»

nr 56/1464 pt.

«Kwadratura kopyły»

(Redakcja «Życia Przemyskiego» odmówiła publikacji w swoim tygodniku)

Bitwa o Karmel

Przeczytalem w Pana gazecie «Życie Przemyskie» nr 56 (1464) z dnia 15.02.1995 r. artykuł, tym razem Pana Dariusza Dalmanowicza, na temat Kościoła Karmelitów i jego kopyły.

Nie mogę oprzeć się wrażeniu, że Pan D. Dalmanowicz świadomie lub nieświadomie przedstawił problem, szczerze budowy klasztoru i przekazanie go grekokatolikom, niegodnie z prawdą.

Biorąc pod uwagę atmosferę, mówiąc delikatnie nieufności i niechęci, jaką panuje w stosunkach polsko-ukraińskich w Przemyślu, artykuł ten nie będzie służył ich normalizacji, ale dalszemu zaognieniu.
Pan Dalmanowicz pisze: «Po pierwszym rozbiorze Polski 1784 roku cesarz Franciszek II (dla scisłości, nie skale działań mających na celu, s k l o c n i e (podkreślenie M. L.) mieczujących tu naród».

Taka argumentacja, nawet z mocniejszym uderzeniem, przejawia się praktycznie od 1991 r. we wszystkich artykularach na w/w temat na tamach przemyskiej prasy, tzn. gdy rozpoczęła się, jak widać, Iwana nadal bitwa o Karmel.

Zapoczątkowała ją kilkuodcinkowy esej, drukowany jesienią 1991 r. w «Pograniczu», o specyfycznym judzacym duchu, który, jak widać, przyjął się i trwa do dnia dzisiejszego.

Zaczytuje fragment: «Cesarz nie zlikwidował klasztoru Karmelitów – to prośby Rusinów fakt ten przypisywany, a ich inspiracja w tej smutnej sprawie jest niepodważalna... Francuzek Józef II znany ze szczególnej wrogoci do polskich węgierskich zakonów, będących ostojami polskości» («Pogranicze» nr 22/95). Wobec tak zestawionych «argumentów» czyniły, rozumiejąc potrzebę właściwego współczesnego Ukranców i Polaków w naszym mieście i nie tyliko, powie: Mówcie co chcecie, jednak ci Rusini są

perfidni. Nie tylko siegają po cudze, ale non stop zabiegają o względzie tych «trzech», którzy chcą skocić nasze narody, stosując zasadę «deinde et impera». Nie dają się lubić i nie można z nimi żyć w zgodzie! Prawie każdy autor, piszący na temat Karmelu, a teraz kopyły, trzeba czy nie trzeba, uważa za punkt honoru umieszczenie tego swoistego historycznego rysu w swoim opracowaniu.

Można zapытаć, czy służy to dobrej sprawie?

Jak było w rzeczywistości?

Sprawa Karmelu pojawiła się w latach 1783-84 za panowania Józefa II (1780-90). W polityce wewnętrznej stosowano na zasadzie podporządkowania państwu kościoła katolickiego (jużefizm; Encyklopedia Powszechna 1988, str. 318). Rozwinął się ten temat, bo będzie on kluczowym w naszych rozważaniach. Warto tu powrócić się na niekwestionowany autoryst profesora KUL-u, ks. Bolesława Kumor, który w swej pracy «Historia Kościoła» (Red. Wyd. KUL, Lublin, 1985, część VI, str. 76) pisze: «Po 1781 r. cesarz zmierzał bardzo wiele klasztorów konwentualnych i szeregu innych, zmieszczone wówczas ok. 800 opactw i klasztorów. Tylko w dziedzicznych krajach austriackich 734 zakonników i zakonne muśiado opuścić klasztory. Majątek zakonników kościelnych szacowany na 15 milionów guldenów przejęto państwo na rzecz Funduszu Religijnego».

W Galicji zmieszczone 75 klasztorów męskich i żeńskich – pisze prof. B. Kumor (str. 262). To samo o piszą o tych faktach francuscy autorzy L.J. Rogier i pieciotomowej pracy «Historia Kościoła Katolickiego» tom V, rozdz. – Józefizm, str. 99, wymieniając zakony z nazwy o jakie chodzi, a mianowicie: Kartuzi, Karmelici i k. (pod. M. L.), Kameduni, Klaryski i Karmelitanki. Dodajmy, że «Karmelici Bosi, to ołdum o swojej regule w Polsce», – od 1387 (En. Powisz, 1988, str. 332), a więc kontemplacyjny.

Cesarz Józef II zniósł również zakony, w tym i w przeciwieństwie francuskim. Kartuzi, Karmelici i k. (pod. M. L.), Kameduni, Klaryski i Karmelitanki. Dodajmy, że «Karmelici Bosi, to ołdum o swojej regule w Polsce», – od 1387 (En. Powisz, 1988, str. 332), a więc kontemplacyjny.

Cesarz Józef II zniósł również zakony, w tym i w przeciwieństwie francuskim. Kartuzi, Karmelici i k. (pod. M. L.), Kameduni, Klaryski i Karmelitanki. Dodajmy, że «Karmelici Bosi, to ołdum o swojej regule w Polsce», – od 1387 (En. Powisz, 1988, str. 332), a więc kontemplacyjny.

W tym wszystkim o żadne skłócenie narodowości, czy o szczególną wrogosłość do polskich wspólnot zakonnych cesarza Józefa II. Nie było tym samym, żadnej negatywnej

roli Rusinów w sprawie Karmelu. Szerzej na ten temat można przeczytać w w/w pracach naukowych.

A jaką była w owym czasie klasztorów sytuacja grekokatolików w Przemyślu?

Otoż grekokatolicy na przelomie lat 70-tych i 80-tych XVIII w. zgromadzili materiały budowlane i rozpoczęli budowę swojej katedry. Dowodem na to jest stojąca do dziś Wieża Zegarowa. W 1784 r., gdy do Przemyśla przybyli

cesarz, budowa została przerwana, a gromadzone materiały przeznaczonych na budowę kamiennego mostu, który stoi do dnia dzisiejszego. Kasacji uległy również

zakonników i zakonne muśiado opuścić klasztory. Majątek zakonników kościelnych szacowany na 15 milionów guldenów przejęto państwo na rzecz Funduszu Religijnego».

– pisze prof. B. Kumor (str. 262). To samo o piszą o tych faktach francuscy autorzy L.J. Rogier i pieciotomowej pracy «Historia Kościoła Katolickiego» tom V, rozdz. – Józefizm, str. 99, wymieniając zakony z nazwy o jakie chodzi, a mianowicie: Kartuzi, Karmelici i k. (pod. M. L.), Kameduni, Klaryski i Karmelitanki. Dodajmy, że «Karmelici Bosi, to ołdum o swojej regule w Polsce», – od 1387 (En. Powisz, 1988, str. 332), a więc kontemplacyjny.

Cesarz Józef II zniósł również zakony, w tym i w przeciwieństwie francuskim. Kartuzi, Karmelici i k. (pod. M. L.), Kameduni, Klaryski i Karmelitanki. Dodajmy, że «Karmelici Bosi, to ołdum o swojej regule w Polsce», – od 1387 (En. Powisz, 1988, str. 332), a więc kontemplacyjny.

Cesarz Józef II zniósł również zakony, w tym i w przeciwieństwie francuskim. Kartuzi, Karmelici i k. (pod. M. L.), Kameduni, Klaryski i Karmelitanki. Dodajmy, że «Karmelici Bosi, to ołdum o swojej regule w Polsce», – od 1387 (En. Powisz, 1988, str. 332), a więc kontemplacyjny.

Niestety, do tej pory na rzeczywisty temat zapisano mnóstwo papieru, gdzie poziom argumentów rzeczowych ich bracia w wieczce (co prawda po latach) mogli korzystać ze świątyni, która została zbudowana za fundusze z ich cieczęcej i mozołnej pracy.

Panie Redaktorze! Czas już o problemach polsko-krasickiego z Sieciąna w powiecie przemyskim (klucz krasicki), leśkim i na Ukrainie pracował w latach 1620-1630 przed wszyskim grekokatolikami.

Rozważany jak kościół Dominikanów (na miejscu kościoła Dominikanów stoi obecnie Urząd Wojewódzki). Kościół Jeziuitów, który w XIX w. był wykorzystywany jako magazyn wojskowy (pisze o tym Ks. Łękański «Katedra Jeziuitów», który w swojej pracy «Historia Kościoła» (Red. Wyd. Przemyśla), 1906). Takie były realia. Nie można jednak magazyn wojskowy (pisze o tym Ks. Łękański «Katedra Jeziuitów», który w swojej pracy «Historia Kościoła» (Red. Wyd. Przemyśla), 1906). Takie były realia. Nie można jednak wprowadzać tendencjalnie do omawianego problemu elementu porannytoryczanego – narodowościowego.

Chcemy, aby nie, ale powodować to będzie niechęć jednego narodu wobec drugiego. Wydaje się również, że nie można zacytować jest to, że w posiadłościach Marcina hr.

Krasickiego z Sieciąna w powiecie przemyskim (klucz krasicki), leśkim i na Ukrainie pracował w latach 1620-1630 przed wszyskim grekokatolikami.

Na pewno z cażyto ludzkich motywów chciałby, żeby ich bracia w wieczce (co prawda po latach) mogli korzystać ze świątyni, która została zbudowana za fundusze z ich cieczęcej i mozołnej pracy.

Panie Redaktorze! Czas już o problemach polsko-krasickiego z Sieciąna w powiecie przemyskim (klucz krasicki), leśkim i na Ukrainie pracował w latach 1620-1630 przed wszyskim grekokatolikami.

Na zakoczenie niech zabrzmi banalne stwierdzenie – lepiej pisać o tym co nas łączy, a nie dzieli.

Z szacunkiem Miroslaw Lewkowicz

Przemysł 21.11.1995

З наділаних видань

читали українські газети, журнали, книжки та вести розмови про прочитане в українській мові; 3) вивчали українські вірші, читали уривки творів написих візантійських поетів чи письменників і їх виголошували на різних виступах; 4) виробили принципи, що зі своїми українськими однолітками говорили тільки українською мовою; 5) робили українськомовну стінну газетку; 6) писали листи до редакцій, щоб присилати примірники своїх газет чи журналів та поміщували Ваши листи; 7) відлагували українськомовні імпрези (св. Миколая, Шевченка, коляди, гаївки), ялики (про Круті, Свято Незалежності і інші); 8) Плекати українські звики; 9) отидали вистави і музеї, присвячені українській тематиці; 10) відвідували історичні місця; 11) самостійно продумували програми, де вживається українська мова.

Коли таких гуртків буде більше, то ми поєднаємо їх у світову спілку. На наступний рік, літом, підготовлямо перший світовий з'їзд ГПУМ разом з 5-тим гуртком із головою яким є Іваном Дзюбко (Український Училищний Фонд). Вже рял гуртків засновано в Україні й Америці. Вони розпочали спілкування. Тепер чекаємо на Вас любі українські діти розкинені по цілому світу. Закладайте ГПУМ із головою їх до нас, щоб ми Вас поєднали з такими ж в інших країнах світу. Багатів вчителі просимо допомогати дітям, а навіть брати такі гуртки під своє опіку. У Києві вчителька школи № 125, Олія Ланчук, взяла такий гурток під свою опіку. За підягнене діло її. Олія може тільки висловити шире призначення. Цей київський ГПУМ, очолюваній Роксоланкою Котугою, з'явився з таким же ГПУМ «Сонячники» у Філадельфії (США), очолюванім Оксанкою Кулікою. Філадельфійський ГПУМ наяв'язав контакт з Кам'янець-Подільським гуртком в Україні. За порадами і помічно пишіть.

Mr. Zupowij Kwit, 804 N. Woodstock Str., Philadelphia, Pa., 19130, USA
Українську громаду просимо нам допомагати.
Щасті нам, усім Боже!

Зиновій Квіт, Голова УССПУ № 3 1996 р. «БЛАГОВІСТ» СТОР. 7

(т)

Між сусідами – ГУ випуск альманаху Fundacji Kraków 1994. Альманах, під redakcją nevтом-д-ра Володимира Мокрого та Олега Алексіччука з своєрідного хронікою україністично-го життя Krakowa. Крім статей інформаційного характеру поміщують він наукові та популярно-наукові праці, інтер'ю, поезії, графіку. Особливо цікавий розділ (Mіж поляками і українцями) приводить в Українським контактом та зв'язкам, на якому-то полі Фундація Святого Володимира має неабияк досягнення. Видання повністю паперу, зі складом, який відрізняється від застаріючої папісу, а емоції – импонують.

– лепше писати о тим co нас łączy, a nie dzieli.

Z szacunkiem Miroslaw Lewkowicz

Przemysł 21.11.1995

Генералітет українських визвольних змагань – біографії генералів та адміралів українських військових формальностей першої половини ХХ століття. Львів 1993. Книга пам'яті склали: Олександр Колянчук, Микола Литвин, Кім Науменко. Велми пікава книга-довидник, яка вперше судільно, у сконденсований формі подає біографії українських військових, які поклали підвалини незалежності Україні. Про свою книгу автори пишуть: «...у довіднику висвітлюються біографії більше як 450 генералів та адміралів українських військових формальностей першої половини ХХ століття, по сумі тут представлено майже всю Українську військову армію часів УНР-ЗУНР, Гетьманату, Карпатської України, УПА».

Незабудні моніми – Олександр Колянчук. Львів, 1993. Книга присвячена цивітарям, де похоронені військові, що після перемоги «весеній» революції та дій, які принесла із собою, змушені були емігрувати до Польщі. «Автор описує Польщу, демілітаризовану військових цивітарів з військом. Александру Роксоланкою Котугою, Філадельфійським ГПУМ наяв'язав контакт з Варшавою, Раковецький цивітар у Krakowі...»

Посмертна згадка про Марію Здун-Аламчук

7 січня 1996 р. померла в Ольштині Марія Здун, з дому – Аламчук, проживши 66 років. Залишила у глибокому смутку дочку Ірину Лесів, зятя, четверо внучат, близьких друзів.
Народилася вона у с. Мірче на Холмщині (нині Замойське воєводство) 1930 р., там почата ходити до школи, а під час окупації рідних земель брати учасників підпільній праці, за що була, вже після закінчення війни, ув'язнена на шість років. Після повернення на вільно вчилася і працювала, як бухгалтер у Мронгові, Бі几千ці та Ольштині.

Марія була постійним читачем українських видань у Польщі, брала участь у культурному і церковному житті свого середовища, співала, між іншим, у хорі православної церкви в Ольштині. Пройшла нелегку життєву дорогу.

Пережила смерть чоловіка в молодому віці, брата, а також сина Юрка. Тільки сильна віра і надія помогли їй усіх тез переживати.

10 січня п. р. спочила Вона на Комунальному цвинтарі в Ольштині. Місцевий парох разом з хором православної церкви відправили Панаходу, а друзі з давніх літ висипували над сльожою могилого пісню про журавлів, що «*від літають сірим шнурком у вітрі*».

Нехай Ольштинська земля, з якою Марія зрослася і на який та для якої працювала, замість рідної Холмщини, куди не могла піти війни повернути, буде її легким Спочила у могили поряд свого чоловіка і сина.

Хиличко перед нею, чесного, працьового, скромного жінкою, доброю матір'ю та бабусею напід голови. Довго, дуже довго житиме Вона у нашій добрий пам'яті. Вічна її пам'ять.

від імені всіх застуточених, М. Лесів

Нащому приятелеві й учителю

Мар'янові Рихелю

висловлюємо слова цирого співчуття
і сінаємося з Нім у болю
та скорботній молитві за рідними

БЛАГОВІСТ

Повідомляємо, що «БЛАГОВІСТ» на 1996 р. можна передлачувати в редакції від бажаного місця. Гроші слід надсилати звичайним поштовим переказом на нижче подану адресу:

Redakcja «BŁAHOLOWIST»
ul. Chopina 17
11-220 Górowo Iławskie

Ціна передплати одного примірника разом з висилкою на п'вроку – 9 зл. 60 гр.

Надсилаючи гроші, просимо подавати місце, від якого оформляється передплата.
о. парох Іван Піпка

БЛАГОВІСТ

Сердечне спасибо!

Парафіянам, учням і вчителям з Білого Бору, які пожертвували 500 зл. (5 млн. старих зл.) для українських дітей з парафії в Команчі. Хай Господь Бог благословить Вам за Вашу щедрість!

БЛАГОВІСТ - суспільно-релігійний міссяник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редактує колегія:

о. синдел д-р Едген Попович, с. Романа Пашков'як СНДМ, Любомира Тхір (лт), Дарій Гавриленко

- технічна редакція.
Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції.

Матеріали не замовлені не викликані. В опріданах випадках застерігаємо собі право виправити і скорочувати авторські тексти. Матеріали до публікації просимо вислати у машинописах, або у чіткіх рукописах.

ВАРТО ПРИДВАТИ І ПРОЧИТАТИ

- Життя і смерть полковника Коновалца – Ціна 5 зл.
- Мазепа. Орлик. Войнаровський І. Борщак. Історичні есе присвячені українським гетьманам. Ціна 3 зл.
- Варшавські українознавчі записи – ч. 2, під ред. проф. С. Козака. Ціна 8 зл.
- Велика ілюстрована Біблія. Ціна 12 зл.
- Літопис УПА - 9 том «Українська Головна Визвольна Рада». Ціна 9 зл. 23 том – «Медична опіка в УПА». Ціна 9 зл.
- «Bieszczady» – Słownik historyczno-krajoznawczy. Ціна 25 зл.

- Історичні контекст укладення Берестейської унії і перше поуникнє покоління – Матеріали перших «Берестейських читань». 187 стор. Ціна 6 зл. 50 гр.
- Замовлення слід прислати на адресу редакції. Просимо не висилати грошей заздалегідь, а щойно після реалізації замовлення.

Редакція

Пресфонд «БЛАГОВІСТА»

Шановні Читачі! Як вже Вам відомо, напа редакція працює повністю на громадських засадах. Усі видатки пов'язані з видавничим процесом покриваємо з біжучих випливів – не маємо жодних додаткій.

Якщо у Вас бажання допомогти нам, євентуальні пожертви просимо відправляти на наш банківський рахунок:

Bank Spółdzielczy w Górowie II,
O/W BGŻ Olsztyn Nr 951429-635271-4

На пресфонд «Благовіста» пожертви складають:

- Марія і Владислав Лапічак (Колпалін) ... 50 зл.
- Йосип Лапічак (Світліно) 30 зл.
- Петро Кульчицький (Біла Підляська) ... 10 зл.
- о. М. Михайлик (Краків) 20 нім. марок.

За підтримку нашої спільноти – сердечно дякуємо!

Редакція

IV ФЕСТИВАЛЬ Дитячої та Молодіжної Релігійної Пісні і Поезії

Заходами вірних білобірської парафії та влади Шкільного загальноосвітнього комплексу ім. Тараса Шевченка, напередодні випусту Різва Бого родили в суботу 21 вересня 1996 р. о год. 10.00 організується черговий IV Фестиваль дитячої і молодіжної пісні й поезії.

Організатори заохочують до підготовки релігійної програми (пісня, співана поезія, п'еса, ігри, вірші) в межах до 15 хвилин.

Заголдіння дитячих груп (шкільного і дошкільного віку) та молодіжних груп (молодь середніх і вищих шкіл, молодь працююча) просимо надсилати до кінця серпня цього року. При зголошенні просимо подати назву та тему програми.

Учасникам Фестивалю організатори забезпечують безкоштовний пічліг і харчування.

Під час Фестивалю буде нагода вперше запрезентувати релігійну мистецьку творчість в ділянці пластики, рисунку й малюнку. Праці мистецтва образу і символу просимо надсилати до 15 вересня 1996 р. Кращі роботи будуть нагороджені.

Організатори Фестивалю

Допоможіть віднайти могилу!

Рідні Катерини Мрок звертаються з проханням допомогти в пошуках її могили. Уродженка Львівщини виїхала на примусові роботи до Німеччини війни вийшла заміж за поляка, жила в Польщі, на жаль, передчасно померла. У родині збереглася посмертна листівка-образок «Святій пам'яті» Катерини МРОК, 1955 р. в костелі св. Казимира на цвинтарі «Zmartwychwstania Pańskiego»

Адресні дані невідомі. Листування з чоловіком Мрок Тетико припинилося ще в 1955 р., хоч була в ній дочка Емілія, та, мабуть, не хотіли підтримувати зв'язків. Катерина була українкою.

Нині родина просить розшукати цвинтар, де похована КАТЕРИНА МРОК, щоб у майбутньому знайти могилу та відвідати її.

Евентуальні інформації просимо слати на адресу редакції.

Andrzej Smigielski
ul. Robotnicza 96/10
82 – 300 Ełbląg
tel. (0-55) 34-60-00

Працювати для спільного добра

(Закінчення з 1 сторінки)

Суспільний пад, ім'я якого демократія, особливо роль визначає людині, яка зрозуміла, що на світі не найважливіше матеріальне добре. Зокрема такі люди потребні нам, українцям, що живуть у Польщі. Мусимо мати провідників, що задбают про те, що схочуть, помимо спокус будення, вести громаду до прийдешнього. Історія показала, що вони завжди знаходяться, тому-то і ми пам'ятаємо сьогодні дати про своїх суспільників, тим крім власників, займутися загальними проблемами.

(1)

- «Удома й на чужині» – В. Сава. Розповідь про Угринів і угринівців. Ціна 5 зл. 50 гр.
- Повстаські могили – Пропал'янта книга випущена на полі слави. Святен Мисило. 402 стор. Тверда обкладинка. Ціна 15 зл.
- Багатоіллюстрований довідник про першії Підляські спархії. 195 стор. Ціна 11 зл.
- Cerkwie w Beszczadach – Stanisław Kryciński.
- Історичний контекст укладення Берестейської унії і перше поуникнє покоління – Матеріали перших «Берестейських читань». 187 стор. Ціна 6 зл. 50 гр.
- Замовлення слід прислати на адресу редакції. Просимо не висилати грошей заздалегідь, а щойно після реалізації замовлення.

- Угринів і угринівців. Ціна 5 зл. 50 гр.
- Святен Мисило. 402 стор. Тверда обкладинка. Ціна 15 зл.
- Багатоіллюстрований довідник про перші Підляські спархії. 195 стор. Ціна 11 зл.
- Історичний контекст укладення Берестейської унії і перше поуникнє покоління – Матеріали перших «Берестейських читань». 187 стор. Ціна 6 зл. 50 гр.
- Замовлення слід прислати на адресу редакції. Просимо не висилати грошей заздалегідь, а щойно після реалізації замовлення.